

[Hans Thyge Jacobsen.]

en ny Skjorte, for hvis de vilde forsøge derpaa, saa vilde Sogneraadet eller Sogneraadshovedmanden se skævt til dem og sige: Har du nu ogsaa Raad til det? Nu skal jeg ikke søge at efterligne eller at tage Konkurrencen op med den højtærede Undervisningsminister som Agitator paa Sociallovgivningens Omraade — sligt forekommer kun een Gang i hvert Slægtled, „es giebt's nur einmal“ —, men jeg vil dog sige saa meget, at nu kan den højtærede Undervisningsminister spare sig sine Betæneligheder, for efter dette faar Invalidere og Udenbønderne paa Landet aldeles ikke Raad til at gaa hen og købe sig nogen ny Skjorte, de er klædt af, ikke blot til Skjorten, men ogsaa Skjorten med.

Der kunde være en hel Række andre Enkeltheder i Lovforslaget, som burde omtales, naar man skulde give Udtryk for, at man ikke sympatiserede med dem. Det gjorde jeg nu under Lovforslagets anden Behandling for Hovedpunkternes Vedkommende, og da jeg ikke synes, at vi her ved tredje Behandling skal gaa Lovforslaget minutløst igennem, vil jeg vende mig til at fremsætte nogle Udtalelser om den principielle Linie i dette Lovforslag, som det nu foreligger.

Under anden Behandling udtalte jeg, at hermed bliver Folkeforsikringsprincippet knæsat i dansk Sociallovgivning. Herpaa svarede den højtærede Socialminister, da han fik Ordet — det staar i Fortrykket Sp. 4673:

„Det sidstnævnte ærede Medlem“ — det var mig — „har fuldkommen Ret i, at der ikke ved Gennemførelsen af dette Lovforslag, selv med de nu af Udvalgsmajoriteten stillede Ændringsforslag, er Tale om noget, der svarer til det Tvangsfolkforsikringsforslag, vi tidligere har set forelagt af det konservative Folkeparti.“

Ja, men det sagde jeg ikke noget som helst om, det var dog et underligt „Økseskaftsprog“, den højtærede Socialminister her pludselig gav sig til at tale. Det, som jeg sagde, var, at hermed er Folkeforsikringsprincippet knæsat i dansk Sociallovgivning, og den højtærede Socialminister og jeg er formodentlig enige om, at ved Folkeforsikringsprincippets Anvendelse paa Alderdomsforsørgelsens Omraade opløser dette sig i 2 Momenter, Tvangsmomentet og Vederlagsmomentet. Med Hensyn til det første, Tvangsmomentet, gør jeg opmærksom paa Lovforslagets § 11, som jeg tillader mig at oplæse nogle Linier af: Enhver Person i Alderen mellem 21 og 60 Aar,

som ikke er nydende Medlem af en Sygekasse eller nydende eller bidragydende Medlem af en Sygeforening, skal være bidragydende Medlem af en anerkendt Sygekasse — det paahviler enhver saadan Person senest 3 Maaneder, efter at han har opnaaet 21 Aars Alderen, at fremsætte Begæring om Optagelse som bidragydende Medlem i vedkommende Sygekasse —; for saa vidt angaar Personer, der ved Lovens Ikrafttræden er over 21 Aar, skal Pligten til at søge Optagelse være opfyldt inden et Aar efter Lovens Ikrafttræden. Der kan ikke være Tvivl om, at herefter er Tvangsmomentet i Folkeforsikringsprincippet indført i Lovgivningen. Jeg ser endvidere, at man udfører dette i alle dets Enkeltheder. I Lovforslagets § 12, Stk. 2, hedder det: Betaler et bidragydende Medlem ikke Medlemsbidrag og Invalidepræmie indenfor den fastsatte Restancefrist, anmelder Sygekassen dette til Kommunalbestyrelsen, der derefter lader Ydelsen opkræve og inddrive efter de om Opkrævning af Skat til Kommunen gældende Regler.

Og saa er der en hel lang Række andre Straffebetemmelser, og jeg skal gerne erkende, at de alle er af en saadan Karakter, at de maa antages at kunne hidføre det, som man sætter sig som Formaal i § 11, nemlig at tvinge hele den voksne Befolkning fra det 21de Aar og opefter ind i denne Forsikring. Jeg tror ikke, der kan opstaa nogen som helst Uenighed mellem den højtærede Minister og mig om, at nu er Tvangsmomentet indført i Lovgivningen. Og hvad angaar Vederlagsmomentet, maa jeg gøre opmærksom paa, at Opfyldelsen af den Pligt, som Lovforslagets § 11 paalægger enhver af Landets Borgere, skal saa sandelig bilægges med Kontanter: der skal betales 2½ Kr. til den Sygekasse, som man bliver bidragydende Medlem af, der skal betales 6 Kr. eller, hvis man er over 21 Aar, 7 Kr. 20 Ø. om Aaret for Invalideforsikringen.

Altsaa, jeg har Ret til om det, der her gennemføres, at anvende Betegnelsen „tvungen“; dette Adjektiv vil den højtærede Socialminister ikke i fjerneste Maade kunne anse for en usaglig Betegnelse. Og jeg gør opmærksom paa, at det ikke er mig, der har fundet paa at kalde hele dette Lovkompleks for „Folkforsikring“. Det er den højtærede Minister selv. Det er mig, som har bifaldet denne Betegnelse, og herfor roste den højtærede Socialminister mig i sin Tid; jeg maa maaske have Lov til at oplæse dette Par Linier for at vise, hvorledes den højtærede Minister allerede ved Lovforslagets